

PAN JEZUS PROSI: POKOCHAJ! spotkanie w grupie

Prowadzący przygotowuje salę, karty do wieszania na tablicy, krzyżówki i kartę do wpisania rozwiązania, dwa arkusze szarego papieru, taśmę do zawieszenia ich, dwa pisaki do pisania na nich, modlitwę na czas ciszy. W

Piśmie Świętym zaznacza tekst: J 21,17

Modlitwa

Prowadzący wita dzieci, wyraża swoją radość z kolejnego spotkania i zaprasza do modlitwy. Po zapaleniu świecy i chwili ciszy na skupienie wszyscy odmawiają modlitwę do Ducha Świętego.

Śpiew np.: Duchu Święty, przyjdź...

– Rozmowa wprowadzająca. Prowadzący przypomina dzieciom, że od dwóch tygodni uczą się jak adorować Pana Jezusa. Prosi, aby spróbowały odpowiedzieć na to pytanie. Oczekuje – i tak pomaga dzieciom – że dzieci powiedzą, że adorować Pana Jezusa mamy z wiarą i z ufnością.

– Prowadzący mówi dzieciom, że na tym spotkaniu poznają trzecią prośbę Pana Jezusa. Odkryją ją, gdy rozwiążą krzyżówki. Dzieli dzieci na trzy zespoły i daje każdemu zespołowi kartkę z krzyżówką. W widocznym miejscu kładzie lub wiesza kartę do wpisania zaznaczonych w krzyżówce liter. Po rozwiązaniu krzyżówki dzieci uzupełniają swoją część hasła. Efektem pracy jest: *Pan Jezus prosi: pokochaj!*

– Prowadzący rozmawia z dziećmi o tym, co to znaczy kochać. Pyta je o takie sytuacje w codziennym życiu w których mogą wskazać, że ktoś kogoś kocha. Najprawdopodobniej pojawią się odpowiedzi: rodzice kochają dzieci, dzieci kochają rodziców, mama kocha tatę i tata kocha mamę, dziewczyna kocha chłopca.

– Kolejnym pytaniem, jakie stawia dzieciom prowadzący jest: Co to znaczy, że ktoś kogoś kocha? Po czym to można poznać? Zapewne pierwsza odpowiedź dzieci będzie dotyczyła uczuć. Nie należy tego negować, ale tak prowadzić rozmowę, aby dzieci same doszły do wniosku, że uczucia nie są na pierwszym miejscu. Można zapytać dzieci, czy wtedy, gdy mamie jest przykro, bo zrobiły coś złego, to przestaje je kochać? A gdy

godzi się na bolesny zabieg np. na usunięcie zęba czy zastrzyk, bo dziecko jest chore, czy go nie kocha? Można zapytać dzieci po czym poznaje się, że mama kocha dziecko, że tata kocha mamę itp.

– Prowadzący dzieli dzieci na dwie grupy, dla każdej grupy wiesza (na ścianie, na tablicy z dwóch jej stron; grupy nie mogą nawzajem widzieć swoich arkuszy) arkusz szarego papieru i prosi, by każda grupa wypisała w ciągu 5 minut jak najwięcej takich zachowań, które są wynikiem miłości osoby do osoby. Po wykonaniu zadania, prowadzący analizuje z dziećmi arkusze, wspólnie skreślają błędne wpisy i ustalają zwycięską grupę, która zostaje nagrodzona brawami.

Śpiew np.: Gdy wpatruję się w Twą świętą twarz...

– Prowadzący prosi dzieci, aby dzieci spojrzwały jeszcze raz na arkusze (można je przewiesić, aby były obok siebie) i spróbowały znaleźć jedno określenie dla wszystkich cech miłości napisanych na arkuszach. Z rozmowy powinien wypłynąć wniosek, że miłość to oddanie siebie (swojego czasu, wysiłku, umiejętności, a nawet zdrowia i życia (przykład św. Maksymiliana)) osobie kochanej. Na tablicy pojawia się napis: *Kochać to dawać siebie – swój czas, wysiłek, umiejętności, serce.*

– Prowadzący, nawiązując do tematu spotkania, pyta, czy Pan Jezus nas kocha. Po czym to poznajemy? Oczekuje odpowiedzi, że umarł za nas na krzyżu i pozostał z nami w Eucharystii, karmi nas swoim Ciałem i Krwią, dał nam Ducha Świętego. Pochwalić należy również te odpowiedzi, które nawiązują do dzieła stworzenia. Ważne jest, aby uświadomić dzieciom, że Pan Jezus ukochał nas jako pierwszy i zawsze kocha pierwszy. Cokolwiek człowiek by zrobił, On nigdy nie przestaje kochać.

– Spotkanie ze słowem Bożym. Prowadzący prosi jedno z dzieci, aby przeczytało zaznaczony w Piśmie Świętym tekst. Dziecko czyta: *A gdy spożyli śniadanie, rzekł Jezus do Szymona Piotra: «Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie więcej aniżeli ci?» Odpowiedział Mu: «Tak, Panie, Ty wiesz, że Cię kocham».* Prowadzący prosi, aby dzieci opowiedziały o czym jest ten tekst. Czy wiedzą dlaczego Pan Jezus zadaje Piotrowi takie pytanie? Odpowiedź dzieci (lub jej brak) staje się dla prowadzącego punktem wyjścia do opowiedzenia historii Piotra w taki sposób, aby pokazać, że kochać nie jest łatwo. Każdy człowiek, nawet Piotr, który trzy lata wędrował z Panem Jezusem po Palestynie i słuchał Jego nauczania, potrzebuje pomocy Pana Jezusa, aby potrafił naprawdę pokochać. Pan Jezus

nieustannie szuka nas pośród naszych codziennych zajęć, tak jak Piotra, którego znalazł, gdy łowił ryby, i zadaje każdemu z nas pytanie: Czy Mnie kochasz? I zawsze gotowy jest przebaczać i pomagać nam kochać coraz mocniej. Na tablicy pojawia się napis: *Pan Jezus pierwszy nas kocha i pomaga nam kochać.*

– Prowadzący pyta dzieci, co to znaczy kochać Pana Jezusa? Odpowiedzi dzieci są przy tym pytaniu trudne do przewidzenia. Dzieci mogą mówić o modlitwie, o mówieniu Panu Jezusowi, że Go kochamy. Owocem tej rozmowy powinno być stwierdzenie, że *kochamy Pana Jezusa jeśli stawiamy Go zawsze na pierwszym miejscu, zachowujemy Boże przykazania.* To zdanie prowadzący wiesza na tablicy.

– Prowadzący opowiada dzieciom o Hiacyncie, Franciszku i Łucji, dzieciach, którym w Fatimie ukazywała się Maryja. Mówi im, że do tych dzieci przychodził także anioł, który uczył ich adorować Pana Jezusa. Pewnego dnia przyszedł do dzieci niosąc Najświętszy Sakrament – Hostię i Kielich. „Postawił” Najświętszy Sakrament (Kielich i Hostia „zawisły” w powietrzu), ukląkł, pokłonił się aż do ziemi i wypowiedział modlitwę: *O mój Jezu, wierzę w Ciebie, uwielbiam Ciebie, ufam Tobie, kocham Ciebie. Proszę Cię, abyś przebaczył ty, którzy Cię nie uwielbiają, którzy Ci nie ufają, którzy Cię nie kochają.*

– Prowadzący prosi dzieci, aby ta modlitwa była „modlitwą tygodnia”, aby dzieci nauczyły się jej na pamięć i odmawiały ją rano i wieczorem, oraz czasie adoracji, gdy będą się modlić w ciszy. Rozdaje dzieciom karteczki z tą modlitwą (lub obrazki). Modlitwa ta zostaje również zawieszona na tablicy na wyróżnionym miejscu.

– Prowadzący ustala z dziećmi zdanie – modlitwę do powtarzania w myśli w czasie adoracji w ciszy: *Panie Jezu kocham Cię! Ucz mnie kochać goręcej i rozdaje ją dzieciom.*

Śpiew np.: Kocham Ciebie, Jezu...

Przygotowanie adoracji

– Wyjaśnienie znaku. Na najbliższej adoracji takim znakiem będzie płonąca świeca. Na początku spotkania zostało napisane na tablicy, że kochać to dawać siebie. „Dajemy siebie” siebie przez to, że stawiamy Pana Jezusa zawsze na pierwszym miejscu i służymy Mu zachowując Boże przykazania. Dawanie siebie jest najpiękniejszym uwielbieniem Pana

Jezusa, który pierwszy daje nam siebie w Eucharystii. Świeca, aby mogła swoim światłem pomagać nam uwielbiać Pana Jezusa musi „dawać siebie”, musi się spalać.

– Dlatego, na znak uwielbienia, oraz tego, że kochamy Pana Jezusa i prosimy Go, aby pomagał nam kochać coraz goręcej, dzieci wejdą na adorację z zapalonymi świecami (mogą to być tzw. podgrzewacze włożone do szklanki). W czasie śpiewu, będą podchodzić do ołtarza i stawiać tam swoją świecę. Stawiając ją powiedzą Panu Jezusowi jak bardzo pragną Go coraz goręcej kochać. Odchodząc na swoje miejsce, pokłonią się Panu Jezusowi i odmówią cichutko *Modlitwę dzieci z Fatimy.*

– Jeśli dzieci jest więcej mogą podchodzić do ołtarza po dwoje czy troje. Prowadzący ustala z dziećmi kolejność wykonywania znaku.

– Organizacja adoracji. Prowadzący rozdaje teksty i omawia z dziećmi przebieg adoracji. Prosi o przeczytanie całego tekstu na głos z podziałem na role.

Śpiew np.: Sercem kocham Jezusa...

Zakończenie

– Prowadzący prosi dziecko, które na tym spotkaniu pełni rolę lektora o ponowne przeczytanie zaznaczonego w Piśmie Świętym tekstu. Proponuje, aby wszyscy pozostali chwilę w ciszy, pomyśleli w jaki sposób będą w tym tygodniu bardziej kochać Pana Jezusa. Niech to będzie postanowienie dotyczące jednej rzeczy czy sprawy: nie zapomnę o porannej modlitwie, będę miły dla rodzeństwa, nie będę odpisywać na klasówce... W tej intencji wspólnie wszyscy odmawiają dziesiątek różańca – tajemnicę: *śmierć Pana Jezusa na krzyżu.*

– Prowadzący prosi o przeczytanie tego, co zostało zawieszona na tablicy i dziękuje dzieciom za spotkanie.

Zgaszenie świecy.